

Mișu Rozeanu și Sică Stănescu

**Teatrul Bacovia
din Bacău**

TRECERE PRIN VERANDA VERDE

de George Genoiu

Cu un an în urmă, Teatrul Bacovia reprezenta o scurtă piesă *Cina la vreme de veghe*. Faptul, produs cam în penumbra stagiunii, marca debutul pe scenă al unui scriitor perseverent, cu preocupări multiple, toate îndreptate către teatru, dintre care una se face mai apăsător cunoscută, cea de dramaturg.

George Genoiu, autorul *Trecerii prin veranda verde* are acum zece piese publicate și face cunoscute prin revista „Ateneu” fragmente din cea de a unsprezecea. Nu toate sînt, fără îndoială, egal de bune, de interesante, de dramatice, unele reprezintă utile exerciții în căutarea stilului propriu, dar majoritatea arată preocuparea autorului pentru analiza adîncită a existențelor umane în colectivitate, pentru relevarea trăirilor tainice, ascunse privirii fugare. Raportată la precedentele lucrări, drama *Trecere prin veranda verde* arată că acumulările au dat roade. Aici lucrurile sînt mai încheiate, înțelesurile mai limpezi, concluzia mai directă, aici autorul arată a se fi eliberat de obsesia „formulei” și dă lucrării o desfășurare cursivă.

Sub raportul problematicii, piesa evită tipologiile de excepție, cazurile ieșite din obișnuit, vădindu-se din partea autorului efortul de a înfățișa o lume apropiată interesului nostru, cu drame care nu ne sînt străine.

Prin veranda verde, loc de răgaz și meditație, trimitere cu înțeles metaforic a autorului către un punct în care oamenii se înțelimesc, se cunosc mai bine, se scrutează, se judecă, se înțeleg, prin veranda verde, așadar, nu se poate trece pe neobservate. Aci urmează să se limpezească taine, să iasă la lumină adevăruri nevăzute. În veranda verde se reunește după mulți ani de la o neașteptată și dureroasă despărțire membrii aceleiași familii și obișnuirii casei. Aici va căuta Petru, soțul părăsit mai demult, să afle pentru ce a fost părăsit. Aici va încerca Magda, soția, să găsească în sine puterea de a scoate adevărul la iveală, dacă nu prin Sebastian, cel vinovat de cele întîmplate odată, atunci prin propria-i mărturisire. Și tot aici, copiii celor doi, azi oameni în toată firea, se interoghează cu gravitate asupra rostului lor pe lume și, mai cu seamă, își interoghează părinții asupra răspunderii pentru rostul lor. Nu se întîmplă, o vreme, mai nimic, acțiunea se consumă moleam, în mici deprinderi cotidiene, dar dinăuntru fiecareia răzbate o tensiune stîngaci ascunsă, toți înțeleg că momentul adevărului se apropie, că descătușarea va veni odată cu acest moment, că tot ce înseamnă neîmplinire, oboseală, resemnare, dezamăgire și amarăciune, va căpăta o explicație. Momentul se consumă cu o violență neobișnuită și produce o reacțzare pe făgaș firesc a tuturor destinelor. Se limpezește pentru totdeauna raporturile dintre eroii noștri, se restabilesc punțile de legătură dar, mai ales, se aruncă o lumină nouă, revelatoare, asupra tuturor faptelor întîmplate în trecut. E momentul cînd tot ce mocnea înăbușit în conștiințele celor ce-au trecut prin veranda verde devine evidentă și cînd armonia și echilibrul moral se instalează definitiv.

Piesa are, prin această inedită tratare, o desfășurare cu tensiunea mereu în creștere și, ca în lucrările de bună calitate, punctul de maxim interes este atins aproape de cîntina finală. Poate că și mai mult ar fi avut de cîștigat, dacă autorul ar fi meditat mai adînc și ar fi sugerat mai cu limpezime căile pe care le-au avut de parcurs cei mai tineri pentru a ajunge la momentul de impas moral în care-i cunoaștem noi. Și sigur piesa ar fi avut de cîștigat, dacă dramaturgul s-ar fi debarasat de vorbe prea căutate, de replici prea voit savante, de prezența aproape abundentă a aforismelor, adevărurilor rostite sentențios, proverbelor orientale, care dau scriiturii dramatice o tentă livrescă și greoaie. Adevărul mai e că interpreții au găsit cu cale ca tocmai aceste pasaje mai puțin realizate să fie mai cu insistență, mai apăsător puse în lumină.

Regizorul Ion Olteanu a gîndit spectacolul în spiritul piesei, cu precizia, cu rigoarea, cu

seriozitatea profesională pe care i le cunoaștem. Dezavantajat de un decor prin nimic sugestiv, prin nimic ajutător la crearea trimiterii metaforice și atmosferei pe care textul le cerea, Ion Olteanu a comunicat tensiunea ascunsă a dramei prin jocul interpretelor. Firul acțiunii își schimbă uneori direcția în spectacol după inexplicabilele capricii, producând derută în înțelegerea exactă a lucrurilor. Nu e întotdeauna de reproșat regizorului această inconsecvență de tratare, uneori textul însuși are șovăieli, alteori interpretii nu găsesc cele mai potrivite răspunsuri întrebărilor pe care rolurile lor le pun. Dintre toți, cel mai aproape de personaj mi s-a părut a fi Mișu Rozeanu în rolul tatălui, veșnic chinuit de o întrebare esențială, dar stăpinit, înțelept și blind, pregătit pentru orice răspuns. Destul de șovăitoare în abordarea rolului, Cecilia Teodoru nu a izbutit să sugereze ceea ce avea prin vorbe să dezvăluie abia în final: că poartă o taină dureroasă, că trăiește o dramă tulburătoare și fără leac. O compoziție interesantă, într-un personaj bizar, realizează Sică Stănescu, interpretul lui Sebastian. În rest, interpretări corecte, lipsite de stridențe, dar și fără o deosebită strălucire, au Cătălina Murgea, Doina Iacob, Gheorghe Serbina și Mircea Belu.

În orice caz, spectacolul Teatrului Bacovia are meritul de a cultiva un dramaturg de real interes și de a fi arătat că aici preocuparea pentru o dramaturgie de problemă aparținând scriitorilor noștri nu e o întâmplare.

V. M.

Teatrul Muzical „N. Leonard” din Galați

LEONARD

de Florin Comișel

„Prințul operetei” a urcat din nou pe scenă, acum, după decenii, în aură de evocare și cu prestanță nostalgică. În orașul unde s-a născut, un gând de pios omagiu a însuflețit trupa lirică să-i înscrie numele pe frontispiciu și, odată cu asta, și pe afiș, făcând să răsune, în acordurile elegante ale genului pe care Leonard l-a înobilat, o www.cimec.ro

titură nouă, în premieră pe țară, rod al inspirației și al strădanilor compozitorului Florin Comișel, libretistilor Barbu Alexandru-Emandi și Aurel Storin, regizorului artistic Erbu Dumitrescu, Frumos gest, demn de o inspirație înaripată și de o prețuire evasiomanimă a tuturor celor îndrăgostiți și interesați de manifestările acestui gen.

Ați că inspirația autorilor n-a fost înaripată în măsura așteptărilor. Gestul lor de omagiu s-a consumat fie pripit, fie inabil constituit. Pe tot parcursul reprezentației ai mai degrabă impresia că asști la o înscenare „à propos” de Leonard și nu la una care să definească, să încarneze eroul. E ceva stingher în desfășurarea situațiilor; momentele au aer festiv, sînt revuistic rupte unul de altul. Protagonistul trece prin ele străin și oarecum blazat, pentru că, sincer vorbind, nu prea are ce face. Intriga e mărunțită, nu crește (chiar în limitele specifice ale genului) pe o mare miză dramatică, în ciuda strădaniilor de a evidenția „eforturile marelui artist, îndreptate către salvarea operei românești și întăririi prestigiului ei peste hotare”.

Muzica lui Florin Comișel e delicată și colorată, fără a fi de amplă respirație și fără a căuta originalitatea cu orice preț, te învluie într-o adiere melodioasă, plăcută și tandră, cu subtile nuanțe populare. Cîteva arii și duete se rețin, semn de siguranță profesionalitate, notăm aici duetul „Dragoste”, ariile „Codrule, mă duci departe”, „Pe inimă să fii stăpîn e greu” și cîntecul final „Țara mea”.

Cu vădite naivități și scăpări de montare, reprezentația se onorează prin cîteva contribuții de calitate, cum sînt cele ale tenorului Ion Frigioiu, ale sopranei Lucia Țibuleac, prezenței distinse și discrete a actorului Mihai Mihail de la Teatrul de Stat din localitate și — dacă nu ne înșală programul, tipărit cu greșeli — a lui Corneliu Sava în rolul lui Robert Frank.

„Prințul operetei” a urcat din nou pe scenă, dar ca un firicel timid. Adevărata lui evocare zace în bogăția propriei sale vieți, unde mai stau, nescrise, cîteva subiecte revelatoare.

C. P.

